

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Martiny Weissové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **MM Real Servis s.r.o.**, IČ 24267457
sídlem Lannova 2061/8, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ivo Panákem
sídlem Kounicova 284/39, Brno

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j.: 3065/20/5300-21442-809464

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 22. 8. 2018, čj. 6791104/18/2001-52525-108977. V daňovém řízení za zdaňovací období srpen 2016 na dani z přidané hodnoty nebyl žalobci uznán nárok na odpočet na základě daňových dokladů přijatých od tuzemské společnosti BlueBerg s.r.o. (dále také jen obecně „*dodavatel*“) s předmětem plnění palety. Žalobci byl nárok odepřen z důvodu, že byl součástí podvodného daňového řetězce.

[2] V žalobě proti rozhodovacímu důvodu konkrétně namítá, že plnění prokázal doklady, výsledkem jednatele a čestným prohlášením dodavatele. Prověřování zboží od dodavatele a následně jeho osud u odběratele neprověřoval, neboť k tomu neměl důvod. Neexistenci písemné smlouvy vysvětluje postupným dodáváním palet, kdy jejich množství bylo pro žalobce zpracovatelné za pomoci strojního vybavení na pile v Kořenci, přičemž byl schopen zajistit odvoz zboží odběrateli pronajatým kamionem. Poukazuje na dobu, po kterou plnění probíhalo, která byla delší, blíže tuto délku neuvádí. Jednatel žalobce uvedl, že s jednatelem odběratele písemnou smlouvu neměl, neboť se znají 25 let, pokud nebylo dopředu známo, kolik zboží bude schopen dodavatel dodat a odběratel odebrat; písemná smlouva tak nebyla potřeba, neboť je zapotřebí rychlá komunikace. I ústně uzavřená smlouva je platná, to není žádná podezřelá okolnost, a nemůže být vykládána k tíži žalobce; stejně jako písemně uzavřená smlouva není stoprocentní, neboť nikde není záruka, že bude plněna.

[3] Nesouhlasí se závěrem, že v obchodních vztazích jsou nadbytečné články, obecně poukazuje na zemědělskou produkci a existenci velkoobchodu a maloobchodu nebo eshopu. Totéž podle jeho názoru platí u prodeje palet, když je dobrý zdroj, který levně prodá, tak ho chráníte a neprozrazujete, cílem podnikání je zisk.

[4] K závěru o tom, že některý z článků řetězce má virtuální sídlo, nemá webové stránky, změnil jednatele a bral peníze v hotovosti, uvádí, že tyto skutečnosti jsou pro obchod nepodstatné, neboť žalobce si prověřil dodavatele na několika dodávkách, proto nebyl důvod k pochybám, neboť závazky vůči žalobci plnil, jednalo se o tuzemskou firmu a byl registrován k dani z přidané hodnoty. Rovněž lze akceptovat, že si účastníci dohodnou platby v hotovosti.

[5] Namítá dále, že dodavatel BlueBerg s.r.o. vydal čestné prohlášení o tom, že neplní své povinnosti vůči správci daně, které vyhotovil až v roce 2018, tedy po plnění, takže o něm žalobce nemohl vědět. Uvádí, že správce daně nerozporoval uskutečnění zdanitelného plnění, proto se dovolává toho, že správce daně nesprávně posoudil otázku existence podvodu a možné vědomosti žalobce o tomto podvodu. Obecně uvádí, že nevěděl o podvodu, mezi ním a dodavatelem a odběratelem nejsou personální vazby či jiná propojení, do obchodního vztahu vstupoval po základním ověření solventnosti dodavatele i zboží, plnění mu bylo řádně dodáno, a nebyl tak důvod k pochybnosti. Z toho, že její dodavatel neodvedl z plnění daň z přidané hodnoty, mu nevznikl žádný přínos, opakuje, že o neodvedení daně se dozvěděl až z čestného prohlášení dodavatele.

[6] Nevidí důvod ve vztahu k sobě, proč je v rozhodnutí popisována další obchodní transakce, neboť většina se netýká jeho a dodavatele, znovu opakuje, že to neprokazuje jeho vědomost o podvodu. Uvádí, že předložil příjmové doklady od dodavatele a svoje výdajové doklady, a to stvrdil výsledkem svého statutárního orgánu. Nesouhlasí s poukazem na evropskou judikaturu (věc Mahagébem nebo PPUH Stehcemp, Marks Pen EOOD, Forwards, Fulcrum Electronics), neboť ta podle jeho názoru podporuje jeho názor o tom, že měl oprávnění žádat odpočet daně, neboť předloženými doklady prokázal splnění hmotněprávních podmínek, a doložil, že zboží obdržel od subjektu, který byl plátcem daně z přidané hodnoty. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, čj. 7 Afs 420/2018-42, a obecně uvádí, že žádná ze subjektivních ani

objektivních skutečností nemůže jednostranně prokazovat vědomost žalobce o vědomém zapojení do podvodného řetězce. Blíže tuto námitku nekonkretizuje.

[7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol ji zamítnout jako nedůvodnou, když v podstatných důvodech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které žalobní body konkrétně v celém svém souhrnu nezpochybnily, připomíná pak zásadu přezkumu v odvolacím daňovém řízení podle ust. § 114 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“). Konkrétní námitky, které proti své vědomé účasti v daňovém podvodu namítá v žalobě, neuplatnil v podaném odvolání. K neodvedení daně došlo přímým dodavatelem žalobce, který jej ani v zákonném termínu nepřiznal, v okamžiku, kdy u něj správce chtěl vykonat daňovou kontrolu, stal se nekontaktní, u všech článků řetězce pak došlo k přidělení statusu nespolehlivého plátce nebo jim byla zrušena registrace k dani. Samotná konstrukce řetězce a pohyb zboží pak svědčilo tomu, že do řetězce byly subjekty zařazeny pouze formálně bez reálného ekonomického opodstatnění. Nic z toho žalobce v odvolání nezpochybnil. Žalobci nebyla k tíži přikládána okolnost, že nevěděl o tom, že jeho dodavatelem nebyla uhrazena daň z přidané hodnoty. Ohledně čestného prohlášení dodavatele žalobce uvádí, že jeho existence nemůže zpochybňovat závěr o existenci daňového podvodu, které plynou z dalších zjištění, přičemž to se objevilo téměř rok poté, co se nespěšně pokoušel správce daně vykonat daňovou kontrolu. Žalobce si své obchodní partnery v podstatě neprověřoval, obchodoval bez písemných smluv ve velkém objemu se zbožím nejasného původu a jakosti, za nakoupené zboží platil v hotovosti a z okolností jím realizované přepravy mu muselo být zřejmé, že nejméně jeho přímý odběratel v řetězci je zjevně nadbytečný, žalobce nepřijal žádná opatření, kterými by účast v podvodu zamezil. Proti tomuto zjištění odvolací námitky nesměřovaly. Písemnou smlouvu s dodavatelem žalobce v odvolacím řízení nepředložil, s dodavatelem jí neměl uzavřenou. Poukazuje na objem zboží (statisíce až miliony korun) bez písemných podkladů, provádění plateb v hotovosti, pochybného původu a jakosti zboží a nevyjasněné záhady navázání obchodní spolupráce mezi žalobcem a jejím přímým dodavatelem, což absenci písemné smlouvy zvýrazňuje k pochybnostem o povědomí žalobce o podvodném charakteru řetězce a neexistenci opatření k jeho zamezení. Ohledně období se jednalo o únor až listopad 2016, kdy hodnota plnění dosáhla deseti miliónů korun. Přes existenci dvou formálních článků v řetězci sám jednatel žalobce pronajatým vozem dovážel dřevěné palety do skladu obchodní společnosti FEPO – europalety s.r.o., která v řetězci figurovala jako konečný odběratel. Obchodní společnost TEAM MSK s.r.o. a xxxx tak s paletami vůbec nepřišli do styku. Žalobcem uvedené zemědělské obchodování upřednostňuje ekonomické opodstatnění modelu, který zde nebyl. Žalobce přeprodlával použité dřevěné palety v nezměněné podobě, což bylo rolí i dalších článků v řetězci. Pokud žalobce prostřednictvím svého jednatele sám vozil zboží na sklad konečného odběratele, fakticky tak došlo k přeskočení dvou článků obchodního řetězce. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že dodával zboží prostřednictvím společnosti Posto tranzit a jméno řidiče, pak je to v rozporu se zjištěním správce daně, kdy sice využíval automobily této společnosti, ale dopravu zajišťoval jednatel žalobkyně, což nerozporoval v odvolacím řízení. Ohledně dalších skutečností uvádí, že žalobce neuvedl, jakým způsobem se mu podařilo navázat obchodní spolupráci spočívající v dodávkách značného objemu použitých palet od obchodní společnosti, která jako předmět své činnosti deklarovala agenturní činnost v oblasti kultury a umění, vydavatelskou a nakladatelskou činnost, výuku jazyků, specializovaný maloobchod a

překladatelskou a tlumočnickou činnost, a to bez osobních vazeb jednatele této společnosti na žalobce, a bez jakékoliv inzerce; v odůvodnění jsou uvedeny okolnosti, které jsou zjištělné z veřejných zdrojů. Obchodování v hotovosti je možné, hlavní výhodou je však zastření pohybu peněz směrem k subjektu, který v řetězci neodvede daň.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] Před posouzením žalobních bodů soud nejprve musí obecněji uvést, že pro konkrétní posouzení žalobních bodů musí tyto žalobní body splňovat určitou míru konkrétnosti. Pokud je žalobní bod veden pouze v obecné rovině, ačkoliv napadené rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, je konkrétně odůvodněné, soud se při svém přezkumu musí omezit pouze na obecné konstatování. Úlohou soudu není dotvářet žalobu, neboť tím by porušil zásadu rovnosti účastníků řízení.

[10] Dále je nutné uvést, že žalobní polemika musí být především spojena s odůvodněním napadeného rozhodnutí a konkrétního rozhodovacího důvodu. I při námitkách proti procesnímu postupu je nutné uvést, jak namítané vady řízení mají vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť pouze za té situace je soud oprávněn napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (srov. ust. § 76 písm. c) s.ř.s.).

[11] Rovněž je nutné uvést, že v daňovém řízení je odvolací řízení ovládáno zásadou projednací (srov. ust. § 114 odst. 2, § 116 odst. 2 daňového řádu) v tom smyslu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí musí zejména reagovat na rozsah odvolání, byť jím přímo není odvolací orgán vázán. Nicméně, pokud je seznatelné z předchozího řízení (zde projednání zprávy o daňové kontrole) odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, není v rozporu se zákonem, když příslušná skutková zjištění přebere pro základ svého rozhodnutí žalovaný, pokud ta nejsou konkrétně v odvolání rozporována. Tak tomu podle názoru soudu u většiny žalobních bodů bylo, kdy svůj nesouhlas žalobce neuplatnil konkrétně v odvolání, proto se k nim nemohl v odůvodnění rozhodnutí vyjádřit žalovaný. Není tak přípustné, aby soud při posouzení žaloby posoudil takový postup jako nezákonnost, když se žalobce takovému posouzení konkrétně nebránil ve chvíli, kdy tak podle procesních předpisů měl učinit již v řízení před správcem daně. Soud ve správním soudnictví není žádným dalším přezkumným správním orgánem, ale soudem, který posuzuje důvodnost podané žaloby z hlediska zákonnosti postupu veřejné správy.

[12] V tomto konkrétním případě žalobce podal dne 24. 9. 2018 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž uvedl, že daň byla doměřena společností FEPO – europalety, s.r.o. a podle informace jednatele byla i uhrazena. Jiné odvolací důvody ve správním spise nejsou, a žalobce ani v podané žalobě netvrdí, že by jiné odvolací důvody uplatňoval. Pokud tedy žalovaný koncentroval odůvodnění rozhodnutí v části, kde reaguje na rozsah uvedený v odvolání, na tento nesouhlas žalobce, reagoval na jeho odvolání.

[13] Dále je nutné poněkud obecněji uvést, že při posouzení nároku na odpočet daně je buď nějaké plnění vůbec neuznáno jako zdanitelné, pak je možné vést polemiku s důvody, pro něž správce daně takové plnění vyloučil (z formálních nebo hmotněprávních podmínek). Druhou alternativou je závěr, že plnění sice proběhlo, bylo však zasaženo daňovým podvodem. V tom případě je možné vést polemiku s tím, zda vůbec k daňovému podvodu došlo (existence podvodu) či zda o něm daňový subjekt věděl či vědět mohl (vědomostní test) a přijal příslušná opatření. Obě tyto alternativy mají svá pravidla, co je možné proti postupu správce daně namítat, a není možné obě libovolně směřovat. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v tomto případě se jednalo o to, že správce daně nezpochybňoval uskutečnění zdanitelného plnění, ale konstatoval účast na daňovém podvodu, k čemuž směřovalo dokazování a skutkové zjišťování. Toto obecnější vymezení provedl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí i s odkazem na základní judikaturu. Ačkoliv se nejedná o konkrétní posouzení odvolacím důvodů, soud je nepovažuje za nadbytečné, neboť vymezuje základní argumentační přezkum prvostupňového rozhodnutí.

[14] Pokud v první části žaloby žalobce velmi obecně uvádí, že prokázal plnění, pak taková argumentace se zcela míjí s rozhodovacím důvodem správce daně, neboť uskutečnění zdanitelného plnění nebylo správcem daně zpochybněno. To je nutné uvést i pro další tvrzení v žalobě, které poměrně velmi obecně a bez vztahu k tomu, o čem bylo rozhodováno.

[15] V další části žalobce uvádí rovněž velmi obecně, že některá judikatura žalovaným uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí, je překonaná a na věc nedopadá. Soud toto tvrzení považuje za natolik obecné (bez konkrétního uvedení, která judikatura je překonaná a která na věc nedopadá), že se k němu nebude konkrétněji vyjadřovat.

[16] Dále žalobce uvádí, že žalovaný spekuluje o různých přeprodejích zboží. Soud nic takového nezjistil – žalovaný v souladu se zákonem popisuje příslušný řetězec, v němž identifikoval daňový podvod, identifikoval obchodníka označovaného jako „missing trader“, a proto jej musí v odůvodnění vymezit tak, aby se jednalo o přezkoumatelný závěr. Skutečnost, zda žalobce řetězec vytvořil či nikoliv, je v dané fázi zjišťování prozatím nepodstatná, neboť je nutné nejprve obecně vymezit, že k podvodu došlo, což se v odůvodnění konkrétně popisuje.

[17] Konkrétněji na posuzovanou věc žalobce namítá, že pohyb zboží byl pro něj nezjistitelný. Tato část žaloby podle názoru soudu vytrhuje jednotlivosti, které pochopitelně nemohou samy zdůvodnit tzv. vědomostní test na straně žalobce (tedy to, zda žalobce o podvodu věděl či vědět měl a mohl, a jaká přijal opatření, aby mu zabránil). Vzhledem k tomu, že konkrétněji žalobce tyto okolnosti napadá dále, soud se prozatím omezí na toto konstatování. Žalobci nebyla dána k tíži skutečnost, že nevěděl, jaký je další právní osud zboží (což byla jediná konkrétnější okolnost, kterou uváděl v podaném odvolání), ale že byl zapojen do podvodného řetězce, přičemž následně bylo zjištěno, že jeho přímý dodavatel daň neodvedl. To sice žalobce v té době vědět nemohl, to však není podstata věci, která spočívá v tom, že o tom vědět měl a mohl (jak je konkrétně zdůvodněno v odůvodnění rozhodnutí), a že nepřijal dostatečná opatření, aby podvodu zabránil.

[18] Dále žalobce uvádí, že závěry o nadbytečnosti některých článků odráží neznalost správce daně o postupu v obchodních vztazích. Tuto část žaloby soud rovněž nepovažuje za důvodnou, neboť správce daně v daném případě neposuzuje obchodněprávní vztahy a jejich případnou výhodnost pro jejich účastníky, ale podmínky pro zjištění podvodu, mezi něž mj. patří i to, že množství subjektů zapojených do řetězce nedává ekonomický smysl, a jejich smyslem je zastržit pohyb zboží a zejména vytvořit subjekt označovaný jako missing trader, který daň nepřizná a neodvede, stejně jako neposkytne součinnost správci daně, aby ten mohl ověřit, o jaké konkrétní plnění se u tohoto subjektu jednalo. Toto zjištění je v souladu s posuzováním toho, zda v daném řetězci vznikl podvod, a proto musí toto hodnocení provedeno.

[19] V konkrétnější části žaloby žalobce uvádí, že neexistence písemné smlouvy ještě nemusí znamenat skutečnost, že palety nebyly dodány a výslovně uvádí, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Obecněji je nutné uvést, že neexistence písemné smlouvy sama o sobě skutečně nemůže svědčit o vědomém zapojení žalobce do řetězce, nicméně ve vztahu k celkovým okolnostem rozsahu dodání zboží může být jedním z ukazatelů toho, že žalobce věděl o zapojení do řetězce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak jsou identifikovány další okolnosti, které neexistenci písemné smlouvy dokreslují do celkového zjištění o zapojení do řetězce (množství zboží – 100 tisíc palet, obchod minimálně v objemu 10 miliónů korun bez daně, tím pádem neexistence elementární právní jistoty pro případ sporných situací – placení, sankce, doprava, záruky, jištění žalobce pro případ sporu se svým odběratelem, a to i přes to, že jednatelé žalobce a odběratele se osobně znají). Tento obchod navíc probíhal v poměrně krátkém časovém horizontu (od února do listopadu 2016, což je v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedeno v odst. 63, není tak důvodná žalobní námitka, která neuvedení období namítala), žalobce pak sám v daňovém řízení uváděl, že o jeho objemu věděl od počátku. Soud s takovým hodnocením souhlasí, neboť odpovídá tomu, jak neexistenci písemné smlouvy při posuzování podvodného řetězce hodnotit. Skutečnost, že došlo ke zdanitelnému plnění, které žalobce uvádí v žalobě, je v daném případě nepodstatná, neboť jak bylo uvedeno shora, správce daně nepochybně uskutečnění zdanitelného plnění, ale účast v řetězci.

[20] Dále žalobce nesouhlasí s posouzením nadbytečných článků v řetězci a poukazuje např. na obchodování se zemědělskými produkty a velkoobchod či maloobchod. Soud uvádí, že právě identifikace nadbytečných článků v řetězci, které nemají ekonomický smysl, je jedním z podstatných zjištění pro identifikaci řetězce. Je pochopitelné, že obchodování s produkty probíhá mezi jednotlivými smluvními partnery, nicméně pro posouzení nároku na odpočet daně je v případě podvodných řetězců nutné najít právě ekonomicky nezdůvodnitelné přeprodávání zboží mezi jednotlivými nadbytečnými (z hlediska ekonomického smyslu) články. K tomu podle názoru zjišťování správce daně směřovalo, přičemž je nutné uvést, že žalobce proti takovému závěru ničeho nenamítal v podaném odvolání, a v žalobě uvádí pouze obecné závěry, které přímo s konkrétním případem pro svou obecnost nemohou mít praktičtější dopady. Závěr správce daně, který žalobce v daňovém řízení nezpochybňoval (do této skutečnosti nesměřoval své odvolání), že žalobce přeprodával použité palety v nezměněné podobě, a dopravoval je na místo jiného faktického příjemce, než svého odběratele a tak faktickým jednáním přeskočil dva stupně řetězce, tak je jednou z okolností, která svědčí o jeho vědomém zapojení do

řetězce. Tvrzení o tom, že palety dodával žalobce prostřednictvím jiného subjektu (Posto tranzit) včetně jména řidiče je okolností, kterou žalobce neuplatnil v daňovém řízení, proto správce daně důvodně vycházel ze svých zjištění, že žalobce dopravu realizoval sám prostřednictvím svého jednatele pronajatým automobilem. Celkově tento žalobní bod je nutné hodnotit jako velice obecný, přičemž téměř nereflektuje s konkrétním odůvodněním napadeného rozhodnutí ani s tím, jak žalobce vymezil odvolací přezkum žalovaného v podaném odvolání.

[21] Žalobce napadá závěr správce daně ohledně virtuálního sídla, neexistence webových stránek, změny jednatele a placení v hotovosti, přičemž obecněji uvádí, že tyto skutečnosti jsou pro obchod nepodstatné. Jak již soud uvedl shora – nikdo žalobci nenařizuje, s jakými obchodními partnery a jakým způsobem má obchodovat, ale pokud je součástí systému daně z přidané hodnoty, musí si být vědom toho, že se může stát součástí podvodného řetězce, a proto je nutné, aby na své straně přijal příslušná opatření, která toto nebezpečí mohou výrazně omezit. Jedním z nich je právě prověřování svých obchodních partnerů, nikoliv z toho důvodu, zda obchodní vztahy jsou z hlediska obchodu výhodné, ale z toho důvodu, že žalobce se může stát součástí podvodného řetězce. Jedná se tak o další okolnost, která ve svém souhrnu dokresluje vědomé zapojení žalobce do řetězce. V této věci z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že byly tyto skutečnosti hodnoceny ve vztahu k obchodním partnerům žalobce (žalobce je tak mohl zjistit sám z veřejně dostupných zdrojů), a proto konkrétní nesrovnalosti dostupné z těchto zdrojů ve svém souhrnu podle názoru soudu dokreslují konečný závěr o vědomém zapojení žalobce do podvodného řetězce (dodavatel žalobce, ačkoliv mu dodal značné množství zboží, měl jako předmět činnosti uvedenu agenturní činnost v oblasti kultury a umění, vydavatelskou a nakladatelskou činnost, výuku jazyků, specializovaný maloobchod a překladatelskou a tlumočnickou činnost, žalobce nevysvětlil, jak navázal obchodní spolupráci s tímto dodavatelem, konkrétní pochybnosti o dodavateli plynou z veřejných zdrojů, které žalovaný konkrétně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž soud odkazuje, neboť žalobce v žalobě tyto skutečnosti konkrétně nijak nenapadá). Tvrzení o výhodnosti obchodu, které žalobce uvádí v žalobě, podle názoru soudu na rozptýlení shora uvedených pochybností nestačí.

[22] Platby v hotovosti jsou z obecného hlediska sice možné, nicméně jejich provádění mezi subjekty podvodného řetězce je podle judikatury typické pro zastření pohybu peněz za zboží směrem k missing trader, kterým byl v tomto případě přímý dodavatel žalobce. Proto správce daně tuto skutečnost zjišťuje a toto zjištění pak svědčí tomu, že žalobce byl zapojen do řetězce vědomě. Konkrétní skutečnosti, z nichž pochybnosti správce daně o placení v hotovosti ve vztahu k žalobci a jeho přímému odběrateli plynou, jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí, a vzhledem k tomu, že žalobce je konkrétně nijak v žalobě nezpochybnil, soud na ně odkazuje.

[23] V dalším žalobním bodě žalobce poměrně velmi obecně namítá, že měl nárok na odpočet daně. Konkrétněji uvádí, že jeho dodavatel (BlueBerg s.r.o.) si byl vědom toho, že neplnil své povinnosti, a vydal v roce 2018 prohlášení, že tak učiní, o čemž žalobce v roce 2016 nemohl vědět. Nic takového však žalobci k tíži kladeno není, správce daně tuto skutečnost ve vztahu k žalobci těžko mohl významněji hodnotit, když rozhodnutí je postaveno na celé řadě dílčích zjištění. Z hlediska prokázání podvodného řetězce je pak

tato skutečnost ve vztahu k žalobci poměrně nevýznamná, neboť jeho vědomé zapojení je prokazováno dostatkem jiných zjištění.

[24] Žalobce dále poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, čj. 1 Afs 334/2017-35, aniž by však uváděl, proč by se zrovna tato otázka položená rozšířenému senátu vztahovala na souzený případ (rozšířený senát do dne vydání tohoto rozsudku nerozhodl, nicméně otázka mu položená zní: „*Je dostatečným důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet DPH neprokázání, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto konkrétním dodavatelem, aniž by bylo zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla, nebo vědět měla a mohla?*“). Soudu není jasné, jak se tato otázka týká zde posuzovaného případu, žalobce v žalobě žádnou bližší argumentaci neuvádí.

[25] Žalobce pak dále velmi obecně uvádí, že správce daně nerozporoval uskutečnění zdanitelného plnění, to je však v rozporu s některými konkrétními žalobními body, které žalobce v předchozí části žaloby uváděl, a které soud vypořádal. Dále pak žalobce cituje obecně známou judikaturu týkající se podvodných řetězců a vědomého zapojení daňového subjektu do tohoto řetězce, o čemž však není sporu, neboť napadené rozhodnutí z těchto východisek vychází.

[26] Pokud žalobce značně obecně uvádí, že správce daně nepopisuje jeho zapojení do řetězce a vědomosti o něm, tak soud odkazuje na konkrétní zdůvodnění v odůvodnění napadeného rozhodnutí (popis podvodu na dani z přidané hodnoty v odst. 41 až 54 odůvodnění, prvky vědomostního testu v odst. 55 až 71 odůvodnění). Soud tak na toto odůvodnění odkazuje, neboť žalobce neuvádí, co konkrétně napadá, a konkrétnější žalobní body vypořádal shora.

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. března 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu